

ת"פ 2723/02/20 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד ע.ז., פלוני אלמוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2723-02-20 מדינת ישראל נ' פלוני אלמוני

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מאשימה: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד רינת מילבסקי

נגד
נאשמים:
1. ע.ז.
2. פלוני אלמוני (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד רותם סרי

החלטה

בקשת נאשם 2 לפסיקת הוצאות הגנה ופיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בתאריך 2.2.20 הגישה המאשימה נגד הנאשם 2 כתב-אישום ובו ייחסה לו עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

נטען, כי בתאריך 2.2.20 בשעה 05:48 נכנס הנאשם 2, בהיותו תושב האזור, לישראל ושהה בה שלא כדין.

אותה עת, נתון היה הנאשם 2 במעצר כדין והמאשימה הגישה נגדו בקשה להמשך מעצר עד תום ההליכים.

בתאריך 2.2.20 הורה בית-המשפט על מעצרו של נאשם 2 עד החלטה אחרת.

להבדיל מעניינו של נאשם 1, שביחס אליו הורה בית-המשפט, כי הוא ישוחרר בתנאים שיבטיחו את התייצבותו למשפטו - וכך אכן נעשה - ביחס לנאשם 2 היה זה לאחר שב"כ הנאשם הודיע: "בקלות יכולתי לעתור לשחרורו...**המצב הוא שהמשיב 2 לא יכול לחזור לשטחים לאור נסיבות שלא אוכל לפרט. בנסיבות אלה אבקש דחייה של יומיים**..."(עמוד 2 שורה 2 והלאה לפרוטוקול הדיון במ"ת 2765-02-20). לפיכך, נדחה הדיון לתאריך 5.2.20 בעוד נאשם 2 נותר עצור.

לאמור, עד לשלב זה, הורה בית-המשפט על מעצרו של נאשם 2 לפי בקשתו ונאשם 2 לא הציג בפני המאשימה כל ראיה או מסמך שבכוחם להוביל להחלטת השחרור, כפי שהוא עתר לה - כפי שהתקבלה בסופו של ההליך.

אין מצופה מנציג המאשימה לברר בכל תיק של נאשם הנכנס לישראל שלא כדין קיומה של טענת מאוימות, שהוא אינו מציג בראיות של ממש, והצדדים לא הציגו בפני את תיק החקירה כדי לבחון את טענותיו של הנאשם במסגרת החקירה המשטרית.

בתאריך 5.2.20 נערך דיון במסגרת בקשת המעצר הנ"ל, שבמסגרתו הסכים ב"כ נאשם 2 לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אך הציג טענת מאוימות יחד עם טענות נוספות, כמתועד בפרוטוקול הדיון.

עתה, כעולה מפרוטוקול הדיון, הציג ב"כ נאשם 2 מסמכים שונים בפני המאשימה.

בית-המשפט ציין בהחלטתו, כי היה מורה על שחרורו של הנאשם 2 בתנאים שונים "לו היה עותר לכך" (עמוד 5 שורה 30). ואולם, משום שהעתירה של נאשם 2 הייתה לשחררו אל תוך תחומי מדינת ישראל בית-המשפט לא מצא להורות כן.

בית-המשפט ציין, כי רק בעת הדיון הציג ב"כ הנאשם מסמכים שונים שלא היה באפשרות נציג המאשימה לבחון אותם. על כן הוחלט "לאפשר למבקשת לבדוק את טענותיו של המשיב...". לפיכך נדחה הדיון לתאריך 11.2.20.

כלומר, גם עד לשלב זה לא יכולה להיות לנאשם 2 כל טענה ביחס להתנהלותה של המאשימה, שכן בהחלט יש מקום לאפשר לה את בחינת הטענות העולות מן המסמכים שהוצגו במועד הדיון.

בתאריך 11.2.20 במסגרת הדיון, הורה בית-המשפט על שחרורו של הנאשם 2 בערבויות שונות, אך לא לתחומי מדינת ישראל.

והנה עיון בפרוטוקול הדיון מלמד, כי ב"כ נאשם 2 אמר: "לאחר ששמעתי את החלטת בית המשפט אני מבקש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים היות שאין בכוונתו להשתחרר ממעצר בתנאים שנקבעו אל ידי בית המשפט".

המשיב עצמו אמר: "בית-המשפט הסביר לי את עיקרי ההחלטה ואני מבין אותה ומבקש להיעצר עד תום ההליכים" (עמוד 12 לפרוטוקול הדיון).

לפיכך, הורה בית-המשפט על מעצרו של נאשם 2 עד תום ההליכים.

הנה כי כן, ההחלטה על מעצרו של הנאשם 2 עד תום ההליכים ניתנה **לבקשתו ובמצב הדברים שהיה קיים עד אז לא יכולה להיות לו כל טרענה כלפי המאשימה.**

בתאריך 19.2.20 הגיש נאשם 2 בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר הנסמכת על עתירה מנהלית שאותה הגיש נאשם 2, שבמסגרתה החליט בית-המשפט המחוזי, כי הנאשם 2 לא יורחק מתחומי המדינה. בית-המשפט הורה על צירוף תגובת המאשימה לבקשה.

נאשם 2 מלין על התנהלותה של המאשימה בשלבים אלה, אשר התמהמה, לטענתו, במסירת תגובה עניינית, אך אין לבוא בטענה כלפי המאשימה, אשר ביקשה לברר את הדברים לאשורם בטרם תגובה מוסמכת. לא הוצגו ראיות המלמדות, כי בעניין זה המאשימה כתתה את רגליה באופן רשלני ושלא לצורך.

מכל מקום, בתאריך 26.2.20 אישר בית-המשפט את הסכמת הצדדים, שלפיה נאשם 2 ישוחרר ממעצרו, אך הדבר ייעשה בפתח בית המעצר, כלומר לא במחסום הגובל עם תחומי האזור.

בהמשך, בתאריך 26.2.20 הודיעה המאשימה על חזרה מכתב-האישום וזאת לאחר "...בחינה נוספת של חומר הראיות..." בטרם מענה וכתב-האישום בוטל.

נוכח המתואר לעיל, איני סבור, כי התנהלות המאשימה מגבשת את דרישת סעיף 80 לחוק הנ"ל ולא דווקא מן הנימוקים שפורטו בתגובתה.

אין לומר, כי במצב הדברים שפורט לעיל, המאשימה, הגישה בעת שהגישה, כתב-אישום כך ש"לא היה יסוד להאשמה", שהרי אין חולק כי נאשם 2 שהה בישראל שלא כדין והוא לא הציג ראיות שבכוחן להוביל לבחינת טענת המאוימות. כזכור, החלטת בית-המשפט המחוזי האוסר על גירושו של נאשם 2 נמסרה לאחר מכן.

בנוסף, איני סבור כי הצטברו כאן "נסיבות אחרות מצדיקות" את הטלת פיצויים בגין הוצאות הגנתו או בגין תקופת מעצרו.

כזכור, הוחלט על מעצרו של נאשם 2, בסופו של דבר, לבקשתו, והוא בהחלט יכול היה להיות משוחרר במסגרת החלטת שחרור עוד בו ביום הגשת הבקשה.

לא ניתן להלין על המאשימה או על בית המשפט אשר לא הורה על שחרורו של נאשם 2, דווקא בתנאים שאותם ביקש (הותרו בתחומי מדינת ישראל) בעת שההחלטה המונעת את גירושו נמסרה לאחר מכן, ולאחר שנתקבלה, בהחלט היה מקום לאפשר למאשימה לכלכל את צעדיה, לבדוק את עניינו של הנאשם 2 ורק אז למסור את החלטתה.

במצב דברים זה אין לשפוט את התנהלותה של המאשימה בדיעבד, כאילו נחשפה לכל תמונת המצב מלכתחילה.

על כן, אני דוחה את הבקשה.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, ה' ניסן תש"פ, 30 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.